

โอกาสแห่งการบรรพชา

การกลับได้อัฒภามนุษย์เป็นการยาก
ความเป็นอยู่ของสัตว์หาได้ยาก
การได้ฟังพระสัทธรรมเป็นสิ่งที่หาได้ยาก
การเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าเป็นการยาก

โอกาสแห่งการบรรพชา

๔๓

การปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งที่ทรงคุณค่าที่สุด ทั้งต่อตัวเรา และต่อโลก การจะทำให้โลกเข้าถึงยุคแห่งสันติสุขที่แท้จริงได้ ต้องเริ่มต้นจากการปฏิบัติธรรม ทำให้หยุดใจนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลาง กายฐานที่ ๗ เพราะเป็นทางเอกสายเดียวที่จะเข้าสู่ภายในได้ มนุษย์ทุกคนล้วนมีธรรมกายอยู่ในตัว ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติไหน พุทธศาสนาใดก็ตาม สามารถที่จะเข้าถึงธรรมกายได้เมื่อปฏิบัติถูกต้องและทำอย่างถูกวิธี ถ้าเรามีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเข้าถึงธรรมกาย การเริ่มลงมือปฏิบัติธรรมด้วยความสมัครใจ และมีความวิริยะอุตสาหะ มีความเพียรที่สม่ำเสมอ ย่อมจะเข้าถึงธรรมกายได้อย่างแน่นอน

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“กัจฉะ มนุสฺสสปฏิลาโห กัจฉัม มจฺจาน ชีวิตัม
กัจฉัม สทฺธมฺมสฺสวณัม กัจฉโณ พุทฺธานมุปฺปาโต

การกลับได้อัตภาพมนุษย์เป็นการยาก ความเป็นอยู่ของสัตว์หาได้ยาก การได้ฟังพระสัทธรรมเป็นสิ่งที่ยาก การเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าเป็นการยาก”

การเกิดมาได้อัตภาพเป็นมนุษย์นับเป็นโอกาสที่หาได้ยาก และร่างกายของมนุษย์เป็นอุปกรณ์ที่เหมาะสมต่อการสร้างบารมีที่สุด เรายังโชคดีที่ได้เกิดมาในยุคที่พระพุทธศาสนาเจริญ

โอกาสแห่งการบรรพชา

๔๘

รุ่งเรือง มีโอกาสได้ฟังพระสัทธรรม ที่ผู้รู้ได้ถ่ายทอดกันมา จึงควรที่จะนำสิ่งที่เราได้โดยยากนั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่

การออกบวช เป็นหนทางที่จะนำเราไปสู่ความหลุดพ้น ทำให้เรามีโอกาสศึกษาพระธรรมคำสอนอันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นหนทางลัดที่จะนำพาเราไปสู่จุดหมายปลายทางของชีวิต การบวชอย่างมีเป้าหมาย เพื่อสลัดออกจากกองทุกข์และกระทำพระนิพพานให้แจ้ง เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากในโลก เพราะผู้บวชจะต้องมีคุณสมบัติครบถ้วนบริบูรณ์ คือ ได้เกิดในบรรพพระพุทธศาสนา ในดินแดนที่พระพุทธศาสนากำลังเจริญรุ่งเรือง ได้เกิดเป็นมนุษย์ มีร่างกายสมบูรณ์ ไม่พิการ พิการ ได้เกิดในครอบครัวที่เป็นลัทธิและตนเองต้องเป็นลัทธิบุคคลด้วย

นอกจากการบวชจะเป็นการให้โอกาสแก่ตัวเราเองที่จะได้สั่งสมบุญอย่างเต็มที่แล้ว ยังเป็นการตอบแทนพระคุณบิดามารดาผู้ให้กำเนิดเรอีกด้วย มารดาบิดานับเป็นบุคคลที่มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ต่อเรา ท่านได้ให้กำเนิดกายเนื้อ เป็นต้นแบบทั้งทางกายและทางใจ ทำให้เรามีโอกาสสร้างความดี จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องหาโอกาสตอบแทนคุณของท่าน ใครทำได้เช่นนี้ ย่อมได้ชื่อว่า เป็นลูกยอดกตัญญู

โอกาสแห่งการบรรพชา

๔๕

ดังเช่นที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า “บุคคลจะพึงแบกมารดาไว้บนบ่าซ้าย แบกบิดาไว้บนบ่าขวา คอยป้อนข้าวป้อนน้ำให้ท่านถ้ายอุจจาระและปัสสาวะบนบ่าทั้งสอง ปฏิบัติดูแลเอาใจใส่ท่านทั้งสองเป็นอย่างดี แม้มีชีวิตยืนยาวถึง ๑๐๐ ปีก็ตาม ยังไม่ได้ชื่อว่า ตอบแทนพระคุณมารดาบิดาอย่างแท้จริง” ผู้ที่จะได้ชื่อว่าตอบแทนพระคุณของมารดาบิดาอย่างแท้จริงนั้น คือ ผู้ที่ชักชวนมารดาบิดาที่ยังไม่มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา ให้มีศรัทธา ถ้าท่านยังไม่ถึงพร้อมด้วยการให้ทาน ก็ชักชวนให้ยินดีในการบริจาคทาน ถ้าท่านยังไม่ได้รักษาศีล ก็พยายามให้รักษาศีล ถ้าท่านยังไม่ได้ปฏิบัติธรรมเจริญสมาธิภาวนา ก็พยายามชักชวน ให้ได้ปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้

การบวชเป็นโอกาสที่จะทำคุณประโยชน์ทั้งต่อตนเอง และมารดาบิดา ตลอดจนหมู่ญาติทั้งหลาย เพราะหากไม่ได้บิดามารดาเป็นต้นแบบของกายมโนหทัย หรือหากเราพลาดพลั้งไปเกิดในกำเนิดสัตว์เดียรัจฉานแล้ว เราก็คงหมดโอกาสที่จะทำความดี หมดโอกาสที่จะชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์ด้วยการประพฤติพรหมจรรย์ บำเพ็ญเนกขัมมบารมี

เช่นในสมัยพุทธกาล *มีพยานาคตนหนึ่งเกิดความ

โอกาสแห่งการบรรพชา

๕๐

อึดอัดอิดหนาระอาใจ รังเกียจกำเนิดสัตว์เดียรัจฉานของตน เหตุเพราะเคยอธิษฐานจิตไว้ไม่ดี คิดว่าเป็นพญานาคแล้วจะมีความสุข แต่เมื่อได้อัตภาพนั้นก็กลับพบว่า ไม่ได้มีความสุขที่แท้จริง จึงอยากจะพ้นจากอัตภาพของนาค ได้คิดอุบายว่า “เราจะต้องหากุศโลบายที่ทำให้ได้อัตภาพกลับเป็นมนุษย์อีก” นาคเห็นว่า “พระลัมมาลัมพทุธเจ้าของเราเคยเป็นกษัตริย์ครองกรุงกบิลพัสดุ์ พรั่งพร้อมไปด้วยเบญจกามคุณทุกอย่าง แต่ทรงสละราชบัลลังก์ออกบวช โดยไม่มีความเยื่อใยอาลัยอาวรณ์ ประหนึ่งบุคคลบัว่น้ำลายทิ้งแล้ว”

พญานาคคิดต่อไปว่า “ถ้าเราจะบวชในสำนักของพระผู้มีพระภาคเจ้า เราก็จะได้อัตภาพกลับเป็นมนุษย์อีกครั้ง” จึงแปลงร่างเป็นชายหนุ่ม เข้าไปหาพระภิกษุเพื่อขอบรรพชา ภิกษุเหล่านั้นไม่รู้ว่าเป็นพญานาคแปลงกายมา เห็นว่ามีความเลื่อมใสในพระรัตนตรัย จึงอุปสมบทให้ พระภิกษุผู้เป็นพญานาคได้อยู่ในวิหารเดียวกันกับเพื่อนสทรรมิกอีกรูปหนึ่ง

ในเวลาใกล้อรุณรุ่งของวันหนึ่ง เพื่อนสทรรมิกลุกขึ้นจากจำวัด ออกไปเดินจงกรมแต่เช้าเพื่อบำเพ็ญสมณธรรม เมื่อภิกษุผู้เป็นนาคเห็นว่า เพื่อนสทรรมิกออกไปแล้ว จึงวางใจและจำวัดต่อไป แต่ครั้นหลับไหลไปด้วยความเพลอสดิ ร่างกาย

โอกาสแห่งการบรรพชา

๕๑

ได้กลับเป็นพญานาคเช่นเดิม ขนาดทางยื่นออกไปทางหน้าต่าง
ร่างกายใหญ่โตเต็มกุฏิ

เพื่อนสหธรรมิกกลับมาพบเข้า ตกใจกลัวมาก นึกว่ามี
พญานาคที่โหดจะมาทำร้าย จึงร้องเอะอะเสียงดัง พระภิกษุในวัด
ได้ยินเสียงร้องของเพื่อนภิกษุ ต่างรีบพากันมาดู พญานาค
ได้ยินเสียงร้องเอะอะก็ตกใจสะดุ้งตื่น แล้วทำทีเป็นนั่งสมาธิอยู่
บนอาสนะ พวกภิกษุพากันคาดคั้นถามว่า “ท่านเป็นใครกันแน่
ท่านทำเช่นนี้เพื่อประสงค์อะไร” พญานาครักษาศีล จึงไม่โกหก
รับสารภาพว่า ตนเองเป็นพญานาค อยากระบายบุญจากการบวช
และอยากจะหลุดพ้นจากอัฐภาพของพญานาค จึงได้ปลอมตัว
มาบวช

พวกภิกษุได้ฟังเรื่องราวนั้นแล้ว ต่างก็พาภิกษุรูปนั้นไป
เข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น
พระบรมศาสดาทรงประทานโอวาทแก่พญานาคว่า “เจ้าเป็นนาค
แม้แปลงร่างมาเป็นมนุษย์ บวชแล้วก็ไม่สัมฤทธิ์ผลในพระธรรม
วินัย ไม่สามารถหาหนทางสายกลางภายในได้ จึงทำมรรคผล
นิพพานให้แจ้งไม่ได้ เพราะมีอัฐภาพเป็นไปตามขวาง เจ้าจง
กลับไปเกิด หากปรารถนาความเป็นมนุษย์ จงรักษาอุโบสถศีล
ไว้ให้มั่น ก็จะพ้นจากกำเนิดสัตว์เดียรัจฉาน” พญานาคร้องไห้ที่

โอกาสแห่งการบรรพชา

๕๒

ไม่สามารถบวชในธรรมวินัยนี้ ครั้นจะปรารภความเพียรให้
บรรลุมรรคผลก็ทำไม่ได้เช่นกัน

สิ่งใดที่เราได้มาโดยยาก ควรจะรักษาหวงแหนไว้และใช้
ให้คุ้มค่าที่สุด การสละเวลาทำมาหากิน สละความสุขทางโลก
เพื่อมาแสวงหาความสุขอันเกิดจากเนกขัมมะ ด้วยการเข้ามาบวช
เพื่อประพาสธรรมฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ชำระกาย วาจา ใจ ให้ใส
สะอาดบริสุทธิ์ เป็นการให้โอกาสอันทรงคุณค่าแก่ตัวของเราเอง

การบวชเป็นภิกษุสามเณร ดำรงชีวิตในเพศสมณะ
ไม่ว่าจะเป็นช่วงสั้นหรือยาว นับเป็นประวัติชีวิตอันงดงาม
นำมาซึ่งความปลื้มปิติ ประทับใจ แม้ตัวเราก็กเลื่อมใสตนเอง
ชาวโลกที่ได้พบเห็นก็เกิดความเลื่อมใส ผู้ที่เลื่อมใสอยู่แล้ว
ก็เลื่อมใสยิ่งขึ้นไป เราจะเป็นต้นแบบต้นบุญให้อนุชนผู้มาใน
ภายหลัง ได้ถือปฏิบัติเป็นแบบอย่างในการสร้างบารมี เขา
จะเกิดแรงบันดาลใจ อยากทำความดีตามเราไปด้วย กระแส
แห่งความดีจะขยายต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เหมือนเราขึ้นไปยืน
อยู่บนยอดเขาสูงกลางทะเล แล้วโยนก้อนหินลงไปในน้ำ จะเกิด
กระแสน้ำกระทบกันต่อไปเรื่อยๆ จนถึงฝั่ง กระแสน้ำแห่ง
ความดี จะขยายออกไปเช่นนั้น เป็นที่น่าชื่นชมอนุโมทนาของ
เหล่ามนุษย์และเทวาทั้งหลาย

โอกาสแห่งการบรรพชา

๕๓

อานิสงส์ที่เราจะได้รับการบวชเป็นภิกษุสามเณรนี้ ไม่ใช่เพียงแค่ชาติสองชาติเท่านั้น แต่จะส่งผลเป็นเวลายาวนาน นับภพนับชาติไม่ถ้วน กระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม และบุญนี้ยังถึงแก่มารดาบิดาผู้มีพระคุณทั้งหลาย ที่ท่านให้กำเนิดกายเนื้อแก่เรา ถ้าท่านรับรู้ก็จะได้อานิสงส์ใหญ่ คือ ถึงครึ่งหนึ่งของผู้บวช หมั่นญาติและผู้มีบุญที่มาเป็นเจ้าภาพร่วมอนุโมทนาจะพลอยได้อานิสงส์ผลบุญกับเราไปด้วยยิ่งถ้าเราบวชแล้วได้เข้าถึงธรรมกาย มหัคคตกุศลย่อมจะบังเกิดขึ้น บุญจะทับทวีอีกนับไม่ถ้วน

ตัวของเราซึ่งเป็นผู้บวช จะได้เข้าถึงความสุขในปัจจุบัน บวชทั้งภายนอกและภายใน ภายนอกครองผ้ากาสาวพัสตร์ซึ่งเป็นธงชัยของพระอรหันต์ เป็นผ้าสีสุดท้ายที่พระอริยเจ้าทั้งหลายใช้ครองกาย ส่วนภายในก็เข้าถึงพระธรรมกายที่ชัดใสสว่าง มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก บุญเกิดขึ้นนับอสงไขยไม่ถ้วน และยังเป็นอุปนิสัยติดตัวไปในภพเบื้องหน้า เราควรจะยินดีในการประพาสพิภพจรริย์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่งๆ ขึ้นไป ดำเนินชีวิตเยี่ยงพระอริยเจ้าทั้งหลาย จนได้บรรลุมรรคผลนิพพานในที่สุด

